

NY MUSIK

Alvin Lucier

Lines of silence

**Still and Moving Lines of Silence
in Families of Hyperbolas (1983)**

för soloinstrument och sinusgeneratorer

Solo för marimba - Jerker Johansson

Solo för flöjt - Thomas Näslund

Solo för viola - Andrine Bendixen-Mangs

Solo för xylofon - Jerker Johansson

"Nothing is real" (Strawberry Fields) (1990)

för piano och tekanna

- Alvin Lucier, piano

Torsdag 13 september 1990 kl. 19.30

Museet, kulturhuset, Borås

Still and Moving Lines of Silence in Families of Hyperbolas bygger på interferensfenomen mellan två eller fler ljudvågor. Två toner som stämts något lite isär skapar interferenspulser, s.k. beats, vars hastighet bestäms av avståndet mellan tonerna. Ju större avstånd ju snabbare beats. När tonerna är unisona uppträder inga sådana fenomen. Om tonerna klingar från var sin ljudkälla rullar pulserna i elliptiska mönster genom rummet i riktning mot den lägre ljudkällan.

Still and Moving Lines of Silence in Families of Hyperbolas består av fyra delar. I del I rör sig näraliggande sinustoner i komplexa mönster genom rummet. I del III fås obemannade virveltrummor att "självspela" genom medsvängning när ljudvågor passerar över deras skinn. I del IV följer dansare de "lines of silence" i rummet som uppstår när en sinuston strömmar ut från två högtalare. Del II består av tolv korta stycken i vilka musiker skapar interferensfenomen genom att med mikroskopiska steg ändra en tonhöjd eller rytm som spelas mot en sinuston.

"Det märkliga är att det är så enkelt, men att det var så svårt att nå fram till denna enkelhet. Att få dessa vågor att röra sig så att de är uppenbara för lyssnarna är mycket enkelt, men det tog lång tid att fundera ut hur det skulle gå till..."

"Nothing is real" (Strawberry Fields) är Luciers senast komponerade verk. Som titeln antyder rör det sig om ett slags variation över John Lennons Strawberry Fields. Den kontinuitet och enhetlighet som ständigt kommer till uttryck i Luciers verk framträder även här, där det märkliga instrumentariet - piano och tekanna - får sin förklaring genom att pianoljudet leds in i tekannan, som följaktligen blir ett akustiskt färgande rum. Alltså i grund och botten en variant av samma idé som i det nästan kvartssekelgamla Chambers. Stycket komponerades för den japanska pianisten Aki Takahashi men får här sitt uruppförande.